

יום ראשון 28 באפריל 1996

תערוכה / סמדר שפי

רידוד פסלים ותפירת ציורים

"מצב קרינולינה" – דרורה דקל.
הגלריה בקיבוץ כברי

.....

אמנות הדנה בנשיות, בפגיעות ובעמדה המסורתית הנחותה של נשים, באמצעות שימוש בכלים שנתפשים כנשיים ובדימויים המזוהים איתם, רווחת החל בשנות ה-60. בולטות באיכותן עבודותיה של סינדי שרמן שעוסקת בתדמית הנשית כפנטזיה אמנותית ומלאכותית (בקולנוע, בתולדות האמנות, בפורנוגרפיה), סינדי שרמן פירקה אותה לאמירה הנוגעת הן לפמיניזם והן לבעיות ייצוג ודיאלקטיקה אמנותית בכלל.

בתערוכה של דרורה דקל, למרות תחושת הנגיעה הכנה שהיא מעוררת, כשהיא רושמת על נייר שהיא מייצרת בעצמה, ומשלבת בעבודותיה כפתורי בד, תפירה וחירור, כמו בגזרות מוכנות. היא גם כותבת כטקסט סדרת פעלים כמו "תפרתי, כיסיתי", הקשורים לנושא. אין את העצמה המצופה. לצד הרישום המעודן היא מציגה גם פיסול במתכת. דקל בחרה להרחיק את עדותה בעיסוק בנשיות, והדימוי המרכזי שלה הוא הקרינולינה – מבנה המתכת שנועד לעיצוב צלילית אידיאלית של גוף האישה במאות הקודמות.

הקרינולינה שייכת לתרבות רחוקה – מבחינת הזמן ומבחינת המרחק - מישראל בכלל, ומהקיבוץ שהתערוכה מוצגת בו בפרט. הזרות מסייעת לאמירה עקיפה, לעיסוק בהוד המרוחק, בתרבות של מלאכותיות.

דקל משלבת בכמה עבודות דגמים גיאומטריים, מהסוג שמקובל גם בערבסקות. אלא שהניסיון ליצור הקבלה בין הדגמים החוזרים (דמות האישה המוכפלת והערבסקה כמוטיב חוזר), מעין "קווי ייצור" עיצוביים, נשארת תלויה כהצעה לא מבוררת עד תומה.

את הכוח שיש בעבודותיה של דקל אפשר לראות בשני פסלים, ובמיוחד בפסל הקרינולינה החצוי שמונח על הארץ. הפסל, העשוי בקווי מתאר של פלג גוף עליון וקרינולינה גדולה מגודל טבעי, מסתיים בקצותיו באנקולים דמויי אנקולי תליות בשר. הפסל מצליח להעביר דחיפות, ותחושת הרפתקה אמנותית.

דורות דקל, מצב קרינולינה, פסל ברזל, 1996, הגלריה בקיבוץ כברי,
אוצרת: אני גולדברג
(האוצרת של מוזיאון תפן).